

Novetats

Jordi Gasion
Un altre ahir
GCD 001.

Tal com havia anunciat fa alguns mesos, Jordi Gasion ha clos la seva etapa com El Fill del Mestre i ha signat el nou CD amb el seu nom. Es tracta d'un àlbum enregistrat amb senzillesa, amb protagonisme de guitarres acústiques i de veus, que embolcallen històries centrades en les relacions humanes, banals i ahora importantíssimes. Si el tema que dona títol a l'àlbum reivindica el retorn a una certa ingenuïtat infantil, «Mai t'he dit» posa en relleu les contradiccions inherents a l'amor, «Dorms» ens convida a assumir que les coses són com són i, alhora, tal com les mirem i tal com les rimem, i «Cançó de la fi de l'estiu» és una musicació d'un bell poema d'Amat Baró. La veu nasal (fins i tot un pèl dylaniana, del Dylan de la primera època, vull dir) de Gasion ens acostava les paraules de les cançons amb suavitat, i ens deixa un cert regust agre dolç. No vull acabar sense esmentar l'únic tema que no ha estat compost ni escrit pel cantant: «Al turó de cada vila», un poema de Joan Barceló musicat per Miquel Àngel Tena, que formava part del formidable disc *Cançons de la nit benigna*. Un trist atzar ha volgut que la sortida d'aquesta versió coincidís amb la mort de l'artista balaquerí, el proppassat mes de març. Tant de bo el seu àlbum dedicat a Màrius Torres (*Tot el fred que s'acosta*) pugui ser també reeditat ben aviat en format CD.— M.P.

Cobla Contemporània
Dedicats
Picap, 911119.

Cada vegada hi ha més cobles que decideixen aportar el seu so inconfusible a temes poc o molt allunyats de la sardana estricta. Al llarg dels darrers mesos hem parlat de les experiències de la Cobla Montgrins, de la Cobla Mediterrània... Ara és la Cobla Contemporània, creada força recentment (el 1995), la que presenta un àlbum amb un contingut força especial. Amb direcció de Gerard Pastor, els onze membres de la formació (als quals s'ha afegit Jordi Guixà, com a tenora convidat) interpreten bàsicament temes de composició pròpia dedicats a entitats i persones, com «Òmnium» (dedicat a Òmnium Cultural de Sabadell), «Amor d'argent» (dedicat als vint-i-cinc anys de casats dels pares de l'autor, Joan Benavides), «Fa 20 anys» (dedicat al vintè aniversari de la creació de l'associació Amics de la Sardana d'Almacelles), «60 crits i... amunt!» (dedicat a la colla Amunt i Crits de Terrassa), etc. Les tres darreres peces, però, són ben diferents i no van pas néixer lligades a la tradició sardanística ni a la seva estètica. Es tracta de versions molt reeixides de tres cançons prou conegudes, «El cant de la senyera», «L'estaca» i «Els segadors», que prenen una dimensió nova amb el so brillant que els sap proporcionar la Cobla Contemporània, una formació plenament consolidada i que té, n'estic segur, un gran futur al davant.— M.P.

Dídac Rocher
El Minotaure i Teseu
Gat Records, GAT 0082013.

En ocasió del centenari de Salvador Espriu, Dídac Rocher presenta un CD basat en vint poemes del creador del mite de Sinera; concretament, els que formen la tercera part del llibre *El caminant i el mur*, tot i que ordenats d'una manera diferent. Amb aquesta tria, en Dídac s'ha centrat en un segment de l'obra espriuana poc musicat i cantat (les excepcions són «Assaig de càntic en el temple», que fou enregistrat per Ovidi Montllor l'any 1974, i algun temps abans per una jove Guillermina Motta, i «Amb música ho escoltaries potser millor», que disposa d'una versió feta pel grup mallorquí La Fosca). Allunyats de la poesia cívica pròpia de *La pell de brau* i d'alguns textos (musicats per Raimon) de la primera part del llibre a què ens referim, es tracta de poemes en què el sarcasme espriuà és omnipresent: «Una vella resposta que t'haurà de servir», «Knowles, el penjat, s'ho mira a cinc pams de la branca», etc. Dídac Rocher ha optat per una combinació fluida de cant i recitatiu, i per uns arranjaments sobris, però no pas pobres, fets per Dani Ferrer, autor també d'algunes de les músiques, en què trobem una gran varietat sonora (d'un quartet de corda a guitarres diverses, passant per contrabaix, piano, percussions, etc.) que es posa respectuosament al servei de l'univers espriuà.— M.P.

Reedicions en CD

Diversos artistes
Pop a la catalana 2
Picap, 911128.

Nou recull, seleccionat per Òscar Dalmau, que ens permet retrobar una colla d'enregistraments duts a terme majoritàriament durant la dècada dels seixanta per a les discogràfiques Edigsa i Concèntric, centrats en estètiques que, o bé seguien la moda del moment, o es posaven al servei de ritmes com la bossa nova, el rock, etc. Així, trobem les veus infantils dels mallorquins Queta & Teo, amb una versió molt peculiar («Es martellet») del tema de Pete Seeger «If I had a hammer»; les cançons eurovisives «La la la» i «Canto i vull viure» («Vivo cantando») en versió del grup Els Stop i de Salomé, respectivament; Núria Feliu, que interpreta amb Lou Bennett «D'aquí a l'eternitat» i ens acostava «Jazz i samba»; una encara infantil Maria Cinta amb «El llimoner» de W. Holt; una composició d'inspiració brasilera del malaguanyat Llorenç Torres («Ja en parlarem demà»)..., i molts temes més, interpretats per noms recordats o oblidats, com Lita Torelló, Elia Fleta (amb Tete Montoliu), Jacinta, Els Dracs, The Bonds, Tony Vilaplana, Guillem d'Efak (fantàstica, la seva versió de «September in the rain», rebatejada «Setembre, temps plujós»), Joe Martin (la resposta «negra» d'Edigsa a l'èxit de l'esmentat Guillem d'Efak, que enregistrava per a discos Concèntric), Eulàlia, Dodó Escolà, Francesc Heredero, les Germanes Ros... Una bona retrospectiva.— M.P.